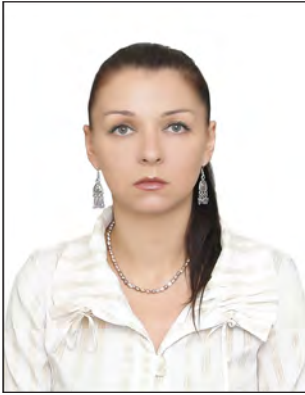

АДМІНІСТРАТИВНЕ ТА ФІНАНСОВЕ ПРАВО

Марія Олександрівна Перепелиця,
д-р юрид. наук, доцент кафедри фінансового права
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

УДК 347. 73

РЕЗУЛЬТАТИ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ДЕЯКИХ ФІНАНСОВИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ЗАГАЛЬНОЇ ТА СПЕЦІАЛЬНОЇ ФІНАНСОВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ

У статті проаналізовано деякі фінансові повноваження Верховної Ради України, Державної фіскальної служби України та Національного банку України у їх взаємозв'язку. Зроблено висновок про прямий вплив фінансових повноважень одного державного органу на результати діяльності іншого. Обґрунтовується теза про те, що ефективне і стабільне функціонування фінансової системи можливе лише у разі, коли державні органи як загальної, так і спеціальної компетенції мають спільну, єдину мету своєї діяльності.

Ключові слова: державний орган загальної та спеціальної фінансової компетенції, фінансові повноваження, фінансова система, фінансова діяльність, публічний інтерес.

Держава в ході управління справами суспільства і вирішення основних питань суспільного розвитку реалізує низку необхідних функцій. При цьому, як слушно зауважує Ю. О. Тихомиров, держава покликана виконувати необхідні та корисні для суспільства публічні функції: забезпечення політичної стабільності, регулювання економіки та підтримка підприємництва, сприяння розвитку освіти, науки і культури, охорона природи, забезпечення безпеки, міжнародне співробітництво та ін. [8, с. 16]. Іншими словами, на державу покладено великий обсяг загальносоціальних справ, який має тенденцію до зростання (що пов'язано з необхідністю впровадження різних інноваційних технологій, з проблемами екологічної, національної та міждержавної безпеки та ін.). Минуле і сьогодення породило нові проблеми, що вимагають свого

вирішення. Тому збільшилася і кількість державних функцій, а це ускладнило процес спеціалізації управління державними справами.

Здійснення цих необхідних для всього суспільства завдань можливе завдяки такій складовій державної діяльності, як фінансова. Її розгляду в науці фінансового права приділяється досить значна увага [1, с. 45; 2, с. 12; 5, с. 123; 7, с. 37–43]. При цьому вчені справедливо підкреслюють, що основний зміст фінансової діяльності держави виражається саме в реалізації інтересів усього суспільства (або хоча б його більшості).

Тут буде правильним звернути увагу на такий принцип фінансової діяльності, виділений Е. Д. Соколовою, як єдність мети здійснення [7, с. 57]. Цей принцип проявляється в тому, що фінансова діяльність держави і муніципальних утворень спрямована на створення, розподіл (перерозподіл) і використання фондів грошових коштів, необхідних для забезпечення життєдіяльності суспільства, саме забезпечення фінансовими ресурсами життєдіяльності суспільства, а не самої держави (його апарату зокрема), в іншому випадку виникає і не може не виникнути вибухонебезпечна ситуація в країні [7, с. 57].

Фінансову діяльність держави в науці фінансового права цілком справедливо характеризують двояко: по-перше, як особливий вид економічної діяльності, по-друге, як різновид державного управління [9, с. 17]. Як управлінська фінансова діяльність є владною, державно-плановою, координуючою та контролюючою [9, с. 17]. Саме ці властивості їй повинні дозволяти їй досягати поставлених цілей. Отже, фінансова діяльність держави є цілеспрямованою, тобто покликаною досягнути певних і бажано ефективних результатів. А оскільки метою фінансової діяльності держави є забезпечення фінансовими ресурсами життєдіяльності суспільства для задоволення його інтересів, то й питання про ефективність досягнення цієї мети є актуальним і важливим для дослідження.

Вивчення цієї проблеми безпосередньо пов'язане з дослідженням питання про державні органи, які безпосередньо реалізують повноваження в сфері публічних фінансів, адже саме від якості їх роботи і залежить кінцевий позитивний результат, до досягнення якого має прагнути держава. Тому об'єктом дослідження тут буде виступати не тільки зміст компетенції відповідних державних органів, що володіють загальними та спеціальними фінансовими повноваженнями, а й проблеми, які мають місце при її спільній реалізації. Це завдання досить важливе, бо на практиці невирішеним залишається наступне: з одного боку, держава створила систему необхідних владних органів і наділила їх потрібними фінансовими повноваженнями, необхідними для досягнення поставлених цілей, а з іншого – реалізація цих повноважень не дозволяє досягти запланованого стійкого результату у фінансових правовідносинах, тобто стабільного функціонування економічних відносин, а значить, спокійного й радісного життя більшості суспільства. Іншими словами, питання звучить так: чи відповідає природа компетенції державних органів, які наділені загальними та спеціальними фінансовими повноваженнями, досягненню позначених в законодавстві (мова, насамперед, йде про Конституцію Укра-

їни, Бюджетний кодекс України) цілей стосовно забезпечення гідного життя людини, і які існують перешкоди на цьому шляху.

Як відомо, у реалізації фінансової діяльності держави беруть участь органи всіх трьох гілок влади, а також органи місцевого самоврядування. Звичайно, всі вони беруть таку участь у межах своєї компетенції та поставлених завдань. Для деяких з них така діяльність не є основною (хоча й важливою), а низка державних структур як раз і створюється виключно з метою виконання фінансових функцій. У зв'язку з цим всі державні органи при здійсненні фінансової діяльності розподіляються на органи загальної фінансової компетенції та органи спеціальної фінансової компетенції. До першої групи входять ті, коло повноважень яких включає не тільки фінансові питання, а й інші, що стосуються будь-яких сфер життєдіяльності суспільства; а в другу – суб'єкти, що виконують функції виключно у сфері мобілізації, розподілу, використання публічних грошових фондів; функції грошового обігу та фінансового контролю.

До органів, які володіють загальною фінансовою компетенцією, відносяться на вищому рівні Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Президент України. До таких суб'єктів фінансового права відносяться і органи судової влади. У систему органів, які мають спеціальну фінансову компетенцією входять: Державна фіскальна служба України, Міністерство фінансів України, Державна казначейська служба України, Національний банк України, Рахункова палата України, Державна фінансова інспекція України. При цьому важливим є те, що всі державні органи (як загальної, так і спеціальної фінансової компетенції) об'єднує (повинна об'єднувати) єдина мета – їх діяльність має бути спрямована на забезпечення ефективного функціонування фінансової системи в суспільстві (бюджетної, податкової, грошової) для досягнення наступної найбільш важливої мети – максимального виконання всіх тих прав та інтересів, які держава прописала в Конституції України та низці соціальних законів.

Не повинно створюватися помилкового враження від того, що якщо одні структури відають загальними фінансовими питаннями, то результати їх діяльності не настільки серйозні для суспільства, ніж наслідки від прийняття рішень органами спеціальної фінансової компетенції. Це зовсім не так. Е. Д. Соколова стверджує, що в юридичній науці вироблені поняття: стратегічне і оперативне управління суспільством. Органи державної влади та державного управління загальної компетенції виконують стратегічне управління суспільством. Оперативне управління, зокрема, фінансами, віднесено до компетенції спеціальних органів держави [7, с. 64]. Так, Верховна Рада України, хоча і віднесена до державного органу загальної фінансової компетенції, проте виконує найважливіші функції в суспільстві з питань фінансів, тому що визначає головні орієнтири розвитку всієї фінансової системи країни шляхом прийняття та затвердження законів. Отже, саме від її дій залежатимуть і конкретні результати діяльності органів спеціальної фінансової компетенції.

Наприклад, тільки у відання Верховної Ради України включено питання про затвердження рішень про отримання Україною позик від іноземних дер-

жав, банків і міжнародних фінансових організацій. Звісно, що такі позики треба повертати в певний термін, але при цьому ще й обслуговувати державний борг, тобто погашати відсотки за кредитом. Джерелом погашення відсотків, а також погашення боргу в цілому виступають податки, збори, штрафи (інші обов'язкові платежі). Ще Карл Маркс точно зазначив, що позики – це антициніровані (тобто взяті наперед) податки [4, с. 78]. Отже, законодавчий орган змушений під цю позику збільшувати рівень податкового тиску в країні. Далі під таке рішення підлаштовує свою діяльність і Державна фіскальна служба, яка змушена безпосередньо забезпечувати надходження збільшених податків до бюджету (бюджету). Метою діяльності цієї структури є забезпечення повного і своєчасного надходження всіх обов'язкових платежів до доходної частини публічних фондів країни. Однак чи досягне фіскальна служба такої мети – це ще питання. Адже і наукою податкового права, і практикою доведено, що збільшення податкового тиску в країні вище ніж на 27-30 % призводить не до збільшення грошових надходжень до бюджету, а, навпаки, до їх відтоку. Іншими словами, зростають факти порушення фінансової дисципліни: ухилення від сплати збільшених податків платниками податків, приховування доходів від оподаткування, ведення подвійної фінансової документації та ін. Це можна назвати природною реакцією виробничого сектора економіки на підвищення рівня податкового тиску. І, як доводить практика, посилення карних заходів (підвищення кримінальної відповідальності, збільшення розміру фінансових штрафів) очікуваних владою результатів не дають.

Виходить, що у зв'язку з таким прийнятим Верховною Радою України рішення (органом загальної фінансової компетенції), інший державний орган – Фіскальна служба України (орган спеціальної фінансової компетенції) не зможе ефективно і успішно досягати запланованої мети – своєчасно і в повному обсязі забезпечувати бюджети грошовими надходженнями, що спричиняє інші негативні явища. Таку ситуацію можна уявити й навпаки. Парламент знижує податковий тиск у державі; як наслідок, платники активніше виконують свої податкові обов'язки (деякі виходять з «тіні», легалізують свої доходи та ін.); фіскальна служба країни має реальну можливість у строки та в повному обсязі виконувати поставлені плани зі збору податків (обов'язкових платежів). Як бачимо, таке рішення законодавчого органу спрощує і сприяє досягненню цілей фіскальної служби, налагоджує відносно спокійний режим діяльності між останньою та платниками податків. Отже, фінансова діяльність державних органів різної компетенції взаємопов'язана між собою та взаємообумовлена, а її результати безпосередньо тою чи іншою мірою залежать не тільки від «старань» окремо взятого державного органу, а від дій і рішень іншого державного органу та цілого кола таких органів.

Хотілося б звернути увагу і на наступний момент. Вивчення фінансової компетенції окремо взятого державного органу зі спеціальними фінансовими повноваженнями навряд чи розкриє глибокі проблеми, вирішення яких і дасть відповідь на основне питання – чому не вдається досягти відносно стабіль-

ного функціонування фінансової системи країни. Безумовно, всередині кола повноважень самого такого органу мають місце свої внутрішні проблеми, що також перешкоджають досягненню поставленої мети. Однак, повне і всебічне їх дослідження можливе тільки у взаємозв'язку з вивченням змісту компетенції з іншим (іншими) державними органами.

Так, у нашому прикладі щодо основних повноважень Державної фіскальної служби в цілому можна говорити про їх логічність, послідовність, тобто стверджувати, що держава в цілому надала даному суб'єкту практично всі необхідні повноваження для виконання поставленого завдання – повного та своєчасного поповнення дохідної частини бюджетів податками. Компетенція Державної фіскальної служби включає в себе наступне коло повноважень, які можна розподілити на групи: 1) правотворчі; 2) реєстраційні; 3) консультаційні; 4) контрольні; 5) організаційні; 6) міжнародні; 7) координаційні; 8) прогнозуючі та аналітичні; 9) кваліфікаційні; 10) оперативно-розшукові; 11) захисні.

До правотворчих відносяться повноваження з: а) внесення в установленому законодавством порядку пропозицій щодо вдосконалення податкового законодавства; б) прийняття у випадках, передбачених законом, нормативно-правових актів і методичних рекомендацій з питань оподаткування; в) розробки проектів законів України та інших нормативно-правових актів з питань форм і методів проведення планових та позапланових виїзних перевірок у рамках контролю за додержанням законодавства тощо.

Реєстраційними є повноваження з: а) формування та ведення реєстру фізичних осіб-платників податків та Єдиного банку даних юридичних осіб-платників податків; б) ведення обліку надходжень податків та інших обов'язкових платежів; в) ведення обліку безхазяйного майна, майна, що перейшло за правом спадкування державі, скарбів і конфіскованого майна; г) надання фізичним особам-платникам податків ідентифікаційних номерів; д) ведення обліку векселів, які видаються суб'єктам підприємницької діяльності при здійсненні операцій з давальницькою сировиною у зовнішньоекономічних відносинах; е) ведення реєстрів імпортерів, експортерів, оптових та роздрібних торговців, місць зберігання алкогольних напоїв та тютюнових виробів.

Консультаційні – це повноваження з: а) надання в порядку, встановленому законом, податкових роз'яснень; б) надання відповідей на запити платників податків; в) роз'яснення законодавства з питань оподаткування платникам податків. До контрольних повноважень належать повноваження щодо: а) здійснення контролю за додержанням податкового законодавства, правильністю обчислення, повнотою і своєчасністю сплати до бюджетів, державних цільових фондів податків і зборів (обов'язкових платежів), а також неподаткових надходжень, установлених законодавством; б) здійснення контролю за додержанням виконавчими комітетами сільських і селищних рад порядку прийняття і обліку податків, інших платежів від платників податків, своєчасністю і повнотою перерахування цих сум до бюджету; в) проведення роботи по боротьбі з незаконним обігом алкогольних напоїв та тютюнових виробів; г) здійснення

контролю за своєчасністю надання платниками податків бухгалтерських звітів і балансів, податкових декларацій, розрахунків та інших документів, пов'язаних з обчисленням податків та інших платежів та ін.

До організаційних відносяться повноваження з: а) організації роботи державних податкових адміністрацій та державних податкових інспекцій, яка пов'язана зі здійсненням ними контролюючих функцій (але даними повноваженнями володіє Державна податкова адміністрація України); б) надання органам податкової служби методичної і практичної допомоги в організації роботи; в) організації роботи зі створення інформаційної системи автоматизованих робочих місць та інших засобів автоматизації та комп'ютеризації робіт органів податкової служби; г) організації в межах своїх повноважень роботи із забезпечення охорони державної таємниці в органах податкової служби тощо.

До міжнародних належать повноваження щодо: а) виконання в межах, встановлених законодавством, міжнародних договорів з питань оподаткування; б) взаємодії з податковими службами інших держав з питань, що стосуються оподаткування. Координаційні – це повноваження з: а) координування своєї діяльності з фінансовими органами, органами Державного казначейства України, органами Служби безпеки; внутрішніх справ, прокуратури, статистики, митної та фінансової інспекції України, установами банків та ін.; б) надання Міністерству фінансів України та Головному управлінню Державного казначейства України звіту про надходження податків та інших платежів; в) отримання від платників податків, установ Національного банку України та комерційних банків довідки або копії документів про наявність банківських рахунків та ін.

До прогнозуючих і аналітичних відносяться повноваження з: а) прогнозування та аналізу надходжень податків, інших платежів, джерел податкових надходжень, вивчення впливу макроекономічних показників і податкового законодавства про надходження податків, інших платежів, розробці пропозицій щодо збільшення та зменшення витрат бюджету; б) аналізу причин та оцінювання даних про факти порушень податкового законодавства; в) збору та узагальнення інформації про порушення податкового законодавства, прогнозування тенденцій розвитку негативних процесів кримінального характеру, пов'язаних з оподаткуванням.

До кваліфікаційних належать повноваження з: а) здійснення заходів щодо підбору, розстановки, професійної підготовки та перепідготовки кадрів для органів державної податкової служби. До оперативно-розшукових – повноваження з: а) розшуку платників, які ухиляються від сплати податків та інших платежів; б) здійснення відповідно до закону оперативно-розшукової діяльності, досудової підготовки матеріалів, проведення дізнання і попереднього слідства в межах своєї компетенції; в) запобігання злочинам та іншим правопорушенням, віднесених законом до компетенції податкової міліції, їх розкриття, розслідування та попередження таких. До захисних відносяться повноваження щодо: забезпечення безпеки діяльності працівників органів державної податкової служби, захисту їх від протиправних посягань, пов'язаних з виконанням службових обов'язків та ін.

І звичайно ж, фіскальна служба їх безпосередньо реалізує. Проте мета не досягається. Чому – відповідь очевидна. Тому що на діяльність Державної фіскальної служби здійснюють прямий вплив рішення і дії іншого державного органу – законодавчого. І якщо у них не буде розуміння єдиної мети, вона не буде ніколи досягнута. А це означає, що залишаться і проблеми хронічно зростаючого дефіциту бюджетних коштів, як би фіскальна служба не намагалася якісно виконувати свої обов'язки.

Досліджуючи поставлене питання, можна коротко розглянути й інший приклад, коли взаємозв'язок між фінансовими повноваженнями державних органів не дає належного результату. Так, відповідно до ст. 95 Конституції України виключно законами України Верховна Рада України встановлює основи створення і функціонування фінансового, грошового, кредитного та інвестиційного ринків; статус національної валюти, а також іноземних валют на території України [3]. Звернемо увагу, що в Конституції України йдеться тільки про факт прийняття законів з даних питань. Ні в кого не виникає сумнівів, що такі закони повинні прийматися в інтересах народу України. Далі закони повинні виконуватися тим державним органом влади (спеціальною фінансовою компетенцією), який безпосередньо для цього і створений, тобто Національним Банком України.

Відповідно до Закону України «Про Національний банк України» цей орган визначає та проводить грошово-кредитну політику, монопольно здійснює емісію національної валюти України та організовує готівковий грошовий обіг, здійснює валютне регулювання, визначає порядок здійснення операцій в іноземній валюті, організовує і здійснює валютний контроль за банками та іншими фінансовими установами, аналізує стан грошово-кредитних, фінансових, цінних та валютних відносин та ін., але загалом здійснює контроль за проведенням грошово-кредитної політики в країні [6].

Таким чином, виходячи з норм Конституції України, Верховна Рада України як законодавчий орган встановлює в законах положення і правила, які Національний банк України, виходячи з норм Закону України «Про Національний банк України», втілює в життя. Тоді чому ж не досягається основна мета функціонування грошової системи (яка є складовою фінансової системи) – не забезпечується стабільність грошової одиниці України – гривні, а значить і цінова стабільність. Адже саме ця мета встановлена в ст. 99 Конституції України та ст. 6 зазначеного Закону: «Відповідно до Конституції України основною функцією Національного банку України є забезпечення стабільності грошової одиниці України. При виконанні своєї основної функції Національний банк може виходити із пріоритетності досягнення та підтримки цінової стабільності в державі». При цьому під «цінковою стабільністю» даний закон розуміє «збереження купівельної спроможності національної валюти шляхом підтримання у середньостроковій перспективі (від 3 до 5 років) низьких, стабільних темпів інфляції, які визначаються індексом споживчих цін». Чи можемо ми сказати, що у Верховної Ради України та Національ-

ного банку України разом виходить підтримувати стабільність національної валюти (а значить і цінову стабільність) на такі терміни, або хоча б менші. Адже вони наділені для цього всіма необхідними повноваженнями.

Справа в тому, що хоча Конституція України і наділяє законодавчий орган повноваженнями з визначення основ створення і функціонування фінансового, грошового і кредитного ринків та визначенням основ статусу національної валюти, а також іноземних валют на території України – проте, фактично, її рішення не мають кардинального впливу на діяльність Національного банку України, а можуть носити скоріше рекомендаційний характер. Національний банк справді монополює емісію національної валюти України та організує готівковий грошовий обіг. Іншими словами, законодавчий орган не вправі давати вказівку Національному банку, коли і в якій кількості друкувати грошові знаки країни (як би держава їх не потребувала). Таке архіважливе для держави рішення приймається виключно на розсуд Національного банку України.

Підтвердженням того, що Верховна Рада не має істотного впливу на основну грошову функцію в країні, є ст. 53 Закону України «Про Національний банк України», яка встановлює, що «не допускається втручання органів державної влади або їх посадових осіб та службовців ... у виконання функцій і повноважень Національного банку, Ради Національного банку, Правління Національного банку інакше, як в межах, визначених Конституцією та цим Законом». Але такі межі, тобто конкретні підстави, коли органи державної влади могли б все ж втручатися в діяльність Національного банку (його структур), не встановлені ні Конституцією, ні Законом України «Про Національний банк України».

Це знову підтверджує висновок, що на діяльність законодавчої влади у цій сфері прямий істотний вплив чинять повноваження, закріплені вже за Національним банком України, який на свій розсуд приймає рішення з найважливішого фінансового питання – скільки влити грошей в економіку країни і коли це робити. Очевидно, що така функція не повинна носити монопольний характер, а навпаки, бути чітко підконтрольною державним органам, має бути забезпечено реальні важелі контролю і впливу на неї.

Таким чином, можна говорити про прямий вплив фінансових повноважень одного державного органу на результати діяльності іншого. При цьому досягнення позитивних результатів (ефективного та стабільного функціонування фінансової системи держави) можливе лише у разі, коли державні органи як загальної, так і спеціальної компетенції прагнуть досягти єдиної, а не різних цілей своєї фінансової діяльності.

Список літератури:

1. Древаль Л. Н. Субъекты российского финансового права / Л. Н. Древаль. – М. : Юриспруденция, 2008. – 288 с.
2. Запольский С. В. Дискуссионные вопросы теории финансового права : монография / С. В. Запольский. – М. : Эксмо, 2008. – 154 с.

3. Конституція України // Відом. Верхов. Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.
4. Маркс К. Сочинения : в 50 т. / К. Маркс, Ф. Энгельс. – 2-е изд. – М. : Госполитиздат, 1954-1986. – Т. 3. – 1954. – 663 с.
5. Ніщимна С. Принципи публічної фінансової діяльності в Україні: монографія / С. Ніщимна. – Чернігів : ЧДІЕУ, 2013. – 376 с.
6. Про Національний банк України : Закон України від 20.05.1999 р. № 679 // Відом. Верхов. Ради України. – 1999. – № 29. – Ст. 238.
7. Соколова Э. Д. Правовое регулирование финансовой деятельности государства и муниципальных образований / Э. Д. Соколова. – М. : ИД «Юриспруденция», 2009. – 264 с.
8. Тихомиров Ю. А. Теория компетенции / Ю. А. Тихомиров. – М. : 2004. – 355 с.
9. Финансовое право / отв. ред. проф. С.В. Запольский. – М. : Юрид. фирма «Контракт» ; Волтер Клувер, 2011. – 286 с.

Перепелиця М. А. Результати взаємозв'язку деяких фінансових повноважень державних органів загальної та спеціальної фінансової компетенції.

В статті проаналізовані деякі фінансові повноваження Верховної Ради України, Державної фінансової служби України та Національного банку України в їх взаємозв'язку між собою. Зроблено висновок про пряме вплив фінансових повноважень одного державного органу на результати діяльності іншого. Обґрунтовується тезис про те, що ефективне та стабільне функціонування фінансової системи можливо лише в тому випадку, коли державні органи загальної та спеціальної компетенції преслідують єдину, а не різні цілі своєї діяльності.

Ключевые слова: державний орган загальної та спеціальної фінансової компетенції, фінансові повноваження, фінансова система, фінансова діяльність, публічний інтерес.

Perepelitsa M. A. Results of the interrelation of some financial powers of the state bodies of the general and special financial competence.

Problem Setting. In the article some financial powers of the Verkhovna Rada of Ukraine, of the State Fiscal Service of Ukraine and the National Bank of Ukraine in their interrelation with each other have been analyzed.

Analysis of the recent researches and publications. Considering this problem the author notes that the state in the course of the administration of public affairs realizes the whole number of the necessary functions providing of the political stability, regulation of the economy and business support, promotion of the development of education, science and culture, environment protection, security and international cooperation etc. However, realization of these functions is impossible without implementation of the financial activity the main sense of which is expression of interests of the society as a whole (or, at least, of its majority).

Paper objective. In the article it has been stressed that study of this problem is directly connected with the investigation of the state bodies problem realizing the powers in the sphere of the public finance as it is from the quality of their work the positive result still depends to the achievement of which the state should strive. We are talking about that in the implementation of the state financial activities bodies of all three branches of power and also local government bodies has been taken part. Of course, all of them take part within their competence and assigned tasks. For some of them such an activity is not the primary (though no less important) and number of the state structures are just exclusively created with the purpose of the financial functions implementation. In connection with this all the state bodies during the financial activity implementation are distributed to the bodies of the general financial competence and bodies of the special financial competence. And it is from the realization of their powers depends the achievement of the effective and sustainable result on providing of the stable functioning of the whole state financial system.

Paper main body. The key issue here is as following – why, from one side, the state has created the system of the necessary powers bodies and gave them necessary financial powers so essential in order to

achieve the goals set before them and from, the other side, the realization of these powers does not allow the achievement of the planned sustainable result in the financial legal relations, that is, stable functioning of the economic relations. In other words, the question is as follows: whether the nature of the state bodies competence having the general and special financial powers corresponds to the achievement of the goals designated in the legislation (we are primarily talking about the Constitution of Ukraine and the Budget Code of Ukraine) concerning worthy of a person's life and what problems exist in connection with these problems which do not allow to achieve goals set before.

Conclusions. Within the framework of the tasks set before the given problem has been investigated. When considering of the interrelation of some financial powers between the bodies of the general finance competence (Verkhovna Rada of Ukraine) and bodies of the special financial competence (State Fiscal Service, National Bank of Ukraine) the author comes to the conclusion on the direct influence of the financial powers of the one state bodies on the results of the other activity. In this case the achievement of the positive results (effective and stable functioning of the state financial system) is possible only in the case when the state bodies as general so special competence pursue the single but not different goals of their financial activity.

Key words: state body of the general and special financial competence, financial powers, financial system, financial activity, public interest.

Надійшла до редколегії 20.04.2015 р.

Василь Миколайович Глібко,
канд. юрид. наук,
доцент кафедри криміналістики
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

УДК 343.985:657.371

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ ТА РЕВІЗІЇ

У статті досліджуються питання загальної характеристики фінансового контролю в Україні, порядку призначення ревізії та особливостей ревізії, що проводиться за вимогою прокурора або слідчого. Звертається увага на основні правові документи, що регламентують проведення планової та позапланової ревізії. Розглянута структура та значення акта документальної ревізії.

Ключові слова: ревізія, інспектування, ревізор, акт ревізії, докази.